

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 4037/2545

บริษัทมิตรชัยมารีน แอนด์ไฟว์อินชัวร์รันส์ จำกัด โจทก์ บริษัทศรีราชาไซโล จำกัด กับพวกจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.พ.พ. มาตรา 437

ย่อ / หลักกฎหมาย

ความเสียหายของรถยนต์บรรทุกและรถลากพ่วง 4 คัน เกิดขึ้นในขณะที่ลูกจ้างของจำเลยที่ 1 กำลังยกแท่นไฮดรอลิกเพื่อเทน้ำตาลดิบออกจากรถยนต์บรรทุกและรถลากพ่วงซึ่งจอดอยู่บนแท่นไฮดรอลิกนั้นลงวางเก็บโดยแท่นไฮดรอลิกดังกล่าวเป็นทรัพย์สินอันเป็นของเกิดอันตรายได้โดยอาการกลไกของทรัพย์สินนั้นซึ่งจำเลยที่ 1 ผู้มีไว้ในครอบครองจะต้องรับผิดชอบเพื่อการเสียหายอันเกิดขึ้นแต่ทรัพย์สินนั้น เว้นแต่จะพิสูจน์ได้ว่าการเสียหายนั้นเกิดแต่เหตุสุดวิสัย หรือเกิดเพราะความผิดของผู้เสียหายนั่นเองตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 437 โจทก์จึงไม่ต้องนำสืบว่า เหตุที่เกิดความเสียหายสืบเนื่องมาจากความประมาทเลินเล่อของลูกจ้างจำเลยที่ 1 ขณะเกิดเหตุรถยนต์บรรทุกน้ำตาลดิบมาจากจังหวัดอุดรธานี ระหว่างการเดินทางน้ำตาลมีความชื้นสูงจึงเกาะกันแน่น ซึ่งก่อนเทมิได้มีการทำให้น้ำตาลแตกตัวทั้งหมดก่อนที่จะยกแท่นไฮดรอลิกขึ้นเทแต่อย่างใด น้ำตาลดิบที่ยังคงมีสภาพเกาะกันแน่นยอมทำให้น้ำหนักเฉลี่ยไม่สม่ำเสมอ เมื่อถ่วงน้ำหนักออกจากรถพ่วงทันทีที่ขึ้นโดยยอมทำให้แท่นรถเกิดแรงต้านติดตัวรถให้ลอยขึ้นข้ามที่กั้นล้อแล้วดึงโซ่ที่มัดคานหน้าไว้ขาดก่อนที่จะไหลลงมากกระโดดข้ามที่กั้นล้อทุกล้อ ทำให้รถยนต์บรรทุกและรถพ่วงที่บรรทุกน้ำตาลมาไหลชนรถยนต์บรรทุกและรถพ่วงคันอื่นได้รับความเสียหาย ซึ่งมีข้อความเสียหายที่เกิดจากเหตุสุดวิสัย เพราะจำเลยที่ 1 อาจป้องกันได้โดยทำให้น้ำตาลแตกตัวเสียก่อนที่จะนำรถขึ้นแท่นไฮดรอลิก จำเลยที่ 1 จึงต้องรับผิดชอบในความเสียหายนั้นตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 437 และจำเลยที่ 2 ผู้รับประกันภัยก็ต้องร่วมกับจำเลยที่ 1 รับผิดชอบต่อโจทก์ซึ่งเป็นผู้รับประกันภัยรถยนต์บรรทุกและรถลากพ่วงคันที่ได้รับความเสียหาย และได้ใช้ค่าสินไหมทดแทนเป็นค่าซ่อมแซมรถที่เสียหายนั้นไปแล้ว

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องและแก้ไขคำฟ้องว่า โจทก์เป็นนิติบุคคลประเภทบริษัทจำกัดจดทะเบียนที่ประเทศญี่ปุ่น ประกอบธุรกิจเกี่ยวกับการประกันภัย มีสำนักงานสาขาและได้รับอนุญาตให้ประกอบธุรกิจประกันวินาศภัยในประเทศไทย โจทก์เป็นผู้รับประกันภัยรถยนต์บรรทุกหมายเลขทะเบียน 70-0501 อุดรธานี รถลากพ่วงหมายเลขทะเบียน 70-0502 อุดรธานี และรถยนต์บรรทุกหมายเลขทะเบียน 70-0497 อุดรธานี รถลากพ่วงหมายเลขทะเบียน 70-0498 อุดรธานี จากบริษัทอุดรวัฒนา (2520) จำกัด จำเลยทั้งสองเป็นนิติบุคคลประเภทบริษัทจำกัดจำเลยที่ 1 ทำสัญญาประกันวินาศภัยทรัพย์สินของจำเลยที่ 1 และบุคคลภายนอกที่อยู่ในบริเวณที่ตั้งของวางเก็บน้ำตาลดิบของจำเลยที่ 1 ไว้กับจำเลยที่ 2 เมื่อวันที่ 7 พฤษภาคม 2536 นายเสถียร ศรีจอมพล ข้าราชการบำนาญรถยนต์บรรทุกหมายเลขทะเบียน 70-0501 อุดรธานี รถลากพ่วงหมายเลขทะเบียน 70-0502 อุดรธานี บรรทุกน้ำตาลดิบมาที่วางเก็บน้ำตาลดิบของจำเลยที่ 1 แล้วขึ้นแท่นไฮดรอลิกยกเทน้ำตาลดิบ ลูกจ้างของจำเลยที่ 1 เป็นผู้บังคับเครื่องไฮดรอลิกดังกล่าวด้วยความประมาทเลินเล่อในการบังคับเครื่องไฮดรอลิก เทน้ำตาลดิบจากรถดังกล่าวด้วยความเร็ว ทำให้การถ่วงน้ำหนักของน้ำตาลดิบ

ไม่สมดุลกับน้ำตาลดิบที่ยังอยู่ในรถ และไม่ได้ตรวจสอบดูสภาพตะขอกึ่งตัวรถกับคานของไซโลว่าอยู่ในสภาพใช้การได้ดีหรือไม่ เป็นเหตุให้ตาขอเกี่ยวตัวรถกับคานของไซโลขาด รถยนต์บรรทุกและรถลากพ่วงดังกล่าวไหลไปชนรถยนต์บรรทุกหมายเลขทะเบียน 70-0497 อุดรธานี และรถลากพ่วงหมายเลขทะเบียน 70-0498 อุดรธานี ทำให้รถยนต์ทั้งสองคันได้รับความเสียหาย โจทก์นำรูดังกล่าวไปซ่อมแซมให้มีสภาพเรียบร้อยใช้การได้ดีเสียค่าใช้จ่ายเป็นเงิน 347,031.31 บาท จึงรับช่วงสิทธิมาเรียกร้องให้จำเลยที่ 1 ในฐานะนายจ้าง จำเลยที่ 2 ในฐานะผู้รับประกันภัยร่วมกันชำระหนี้จำนวน 347,031.31 บาทพร้อมด้วยดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี ของต้นเงินดังกล่าว นับตั้งแต่วันที่ 24 สิงหาคม 2536 อันเป็นวันที่โจทก์ชำระค่าเสียหายครั้งสุดท้ายจนถึงวันฟ้อง ดอกเบี้ยเป็นเงิน 15,182 บาท รวมเป็นเงิน 362,443.31 บาท (ที่ถูกต้องจะเป็น 362,213.31 บาท) ขอบังคับให้จำเลยทั้งสองร่วมกันชำระเงินจำนวน 362,443.31 บาท พร้อมด้วยดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี ของต้นเงิน 347,031.31 บาท นับถัดจากวันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์จำเลยที่ 1 ให้การว่า เหตุละเมิดเกิดจากอุปกรณ์ของรถยนต์บรรทุกและรถลากพ่วงดังกล่าวไม่ได้มาตรฐานชำรุดบกพร่องเสื่อมสภาพ ทำให้ขณะที่น้ำตาลดิบ ในรถลากพ่วงดังกล่าวไหลลงสู่รางเก็บ แหนบซึ่งเป็นอุปกรณ์ยึดและรองรับรถเกิดแรงต้านติดตัวรถให้ลอยข้ามที่กั้นล้อตั้งโซ่ที่มีคานหน้ารถขาดเคลื่อนข้ามที่กั้นล้อไหลไปชนรถยนต์บรรทุกหมายเลขทะเบียน 70-0497 อุดรธานี รถลากพ่วง หมายเลขทะเบียน 70-0489 อุดรธานีได้รับความเสียหาย จำเลยที่ 1 และลูกจ้างของจำเลยที่ 1 มิได้เป็นฝ่ายก่อให้เกิดเหตุละเมิด จำเลยที่ 1 จึงไม่ต้องรับผิดชอบโจทก์ไม่ได้รับความเสียหายตามฟ้อง หากจำเลยที่ 1 ต้องรับผิดชอบค่าเสียหายก็ไม่เกิน 100,000 บาท ขอให้ยกฟ้องจำเลยที่ 2 ให้การว่า โจทก์จดทะเบียนที่ประเทศญี่ปุ่นแต่ไม่ได้แสดงหลักฐานการจดทะเบียนและอำนาจกรรมการของโจทก์ หนังสือมอบอำนาจของโจทก์ไม่ได้ดำเนินการตามกฎหมาย นายโคเรทาเคะ อิโนอุเอะ จึงไม่มีอำนาจมอบอำนาจช่วงให้ฟ้องคดีนี้จำเลยที่ 2 รับประกันวินาศภัยทรัพย์สินของจำเลยที่ 1 เฉพาะความเสียหายต่อทรัพย์สินของบุคคลภายนอกที่เข้ามาภายในบริเวณ "ไซโลมาบุญครอง" อันเนื่องมาจากความประมาทเลินเล่อหรือละเลยของจำเลยที่ 1 หรือลูกจ้างของจำเลยที่ 1 แต่ไม่ต้องรับผิดชอบในความเสียหายที่เกิดขึ้นกับยานพาหนะที่มาติดต่อหรือรอนถ่ายสินค้า หรือจอดอยู่ในบริเวณของจำเลยที่ 1 เหตุละเมิดเกิดจากรถยนต์บรรทุกหมายเลขทะเบียน 70-0501 อุดรธานี รถลากพ่วงหมายเลขทะเบียน 70-0502 อุดรธานี บรรทุกน้ำตาลดิบมาเกินอัตราน้ำตาลดิบมีความชื้นสูงจับตัวเป็นก้อน ขณะที่เครื่องไฮดรอลิกกำลังยกเท น้ำตาลดิบไหลลงสู่รางเก็บด้วยความเร็วผิดปกติเนื่องจากน้ำตาลมีจำนวนมาก เป็นเหตุให้แหนบของรถยนต์บรรทุกและรถลากพ่วงดังกล่าวเกิดแรงต้านติดตัวรถยนต์บรรทุกและรถลากพ่วงกะทันหันกระชากโซ่ที่มีคานหน้ารถบรรทุกขาด เหตุละเมิดมิได้เกิดจากความประมาทเลินเล่อของจำเลยที่ 1 หรือลูกจ้างของจำเลยที่ 1 จำเลยที่ 2 จึงไม่ต้องรับผิดชอบโจทก์มิได้รับความเสียหายตามฟ้อง หากจำเลยที่ 2 ต้องรับผิดชอบก็ไม่เกิน 100,000 บาทขอให้ยกฟ้องศาลชั้นต้นพิพากษาให้จำเลยทั้งสองร่วมกันชำระเงินจำนวน 310,000 บาทพร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่วันที่ 24 สิงหาคม 2536 เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ ทั้งนี้ดอกเบี้ยคิดจนถึงวันฟ้องต้องไม่เกิน 15,182 บาทจำเลยทั้งสองอุทธรณ์ศาลอุทธรณ์พิพากษายืนจำเลยทั้งสองฎีกาศาลฎีกาวินิจฉัยว่า "ข้อเท็จจริงในเบื้องต้นรับฟังเป็นยุติได้ว่า โจทก์เป็นนิติบุคคลประเภทบริษัทจำกัด ประกอบธุรกิจเกี่ยวกับการประกันวินาศภัยจดทะเบียน ณ ประเทศญี่ปุ่น และมีสำนักงานสาขาในประเทศไทยโดยได้รับอนุญาตจากกรมประกันภัย กระทรวงพาณิชย์ ให้ประกอบธุรกิจ

ประกันวินาศภัยในประเทศไทยได้ โจทก์มอบอำนาจให้นายโคเรทาเค อีโนอุเอะ เป็นผู้จัดการสาขา มีอำนาจกระทำการแทนโจทก์และมอบอำนาจช่วงได้ โจทก์โดยนายโคเรทาเคมอบอำนาจช่วงให้นายจิระวัฏ ศิริสุขะ เป็นผู้ฟ้องคดีนี้โจทก์เป็นผู้รับประกันภัยรถยนต์บรรทุกหมายเลขทะเบียน 70-0501 อุดรธานี รถลากพ่วงหมายเลขทะเบียน 70-0502 อุดรธานี และรถยนต์บรรทุกหมายเลขทะเบียน 70-0497 อุดรธานี รถลากพ่วง หมายเลขทะเบียน 70-0498 อุดรธานี จากบริษัทอุดรวิวัฒนา (2520) จำกัด จำเลยทั้งสองเป็นนิติบุคคลประเภทบริษัทจำกัด เมื่อวันที่ 7 พฤษภาคม 2536 เวลา 8.45 นาฬิกา รถยนต์บรรทุกหมายเลขทะเบียน 70-0501 อุดรธานี รถลากพ่วงหมายเลขทะเบียน 70-0502 อุดรธานี เข้าจอดที่แท่นไฮดรอลิกซึ่งจำเลยที่ 1 เป็นเจ้าของและผู้ครอบครอง ที่อยู่ในบริเวณฉางเก็บน้ำตาลดิบของจำเลยที่ 1 โดยสถานที่ดังกล่าวจำเลยที่ 1 ได้ทำสัญญาประกันวินาศภัยไว้กับจำเลยที่ 2 ตามสัญญาประกันภัยเอกสารหมายเลข 3 ลูกจ้างของจำเลยที่ 1 ยกแท่นไฮดรอลิกยกรถยนต์บรรทุกและรถลากพ่วงดังกล่าวเพื่อเทน้ำตาลดิบออกจากรถลงฉางเก็บ เมื่อแท่นไฮดรอลิกยกทำมุมได้ประมาณ 40 องศา รถยนต์บรรทุกและรถลากพ่วงดังกล่าวไหลกระโดดข้ามที่กั้นล้อหลังแล้วไหลไปชนรถยนต์บรรทุกหมายเลขทะเบียน 70-0497 อุดรธานี รถลากพ่วงหมายเลขทะเบียน 70-0498 อุดรธานี ทำให้รถยนต์บรรทุกและรถลากพ่วงได้รับความเสียหาย โจทก์นำไปซ่อมแซมและจ่ายค่าซ่อมแซมพร้อมค่าอะไหล่แล้วตั้งแต่วันที่ 24 สิงหาคม 2536 คดีมีปัญหาโต้เถียงกันในชั้นนี้เพียงว่า จำเลยทั้งสองต้องร่วมกันรับผิดชอบใช้ค่าเสียหายให้แก่โจทก์หรือไม่พิเคราะห์แล้ว เห็นว่า เมื่อคดีฟังได้ว่าเหตุที่รถยนต์บรรทุกหมายเลขทะเบียน 70-0501 อุดรธานี และรถลากพ่วงหมายเลขทะเบียน 70-0502 อุดรธานี ไหลลงไปชนรถยนต์บรรทุกหมายเลขทะเบียน 70-0497 อุดรธานี และรถลากพ่วงหมายเลขทะเบียน 70-0498 อุดรธานี ทำให้รถยนต์บรรทุกและรถลากพ่วงได้รับความเสียหายนั้น เกิดขึ้นในขณะที่ลูกจ้างของจำเลยที่ 1 กำลังยกแท่นไฮดรอลิกเพื่อเทน้ำตาลดิบออกจากรถยนต์บรรทุกหมายเลขทะเบียน 70-0501 อุดรธานี รถลากพ่วงหมายเลขทะเบียน 70-0502 อุดรธานี ซึ่งจอดอยู่บนแท่นไฮดรอลิกนั้นลงฉางเก็บ แท่นไฮดรอลิกดังกล่าวเป็นทรัพย์สินอันเป็นของเกิดอันตรายได้ โดยอาการกลไกของทรัพย์สินซึ่งจำเลยที่ 1 ผู้มีไว้ในครอบครองจะต้องรับผิดชอบเพื่อการเสียหายอันเกิดขึ้นแต่ทรัพย์สินนั้น เว้นแต่จะพิสูจน์ได้ว่าการเสียหายนั้นเกิดแต่เหตุสุดวิสัยหรือเกิดเพราะความผิดของผู้เสียหายนั้นเองตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 437 โจทก์จึงไม่ต้องนำสืบว่าเหตุที่เกิดความเสียหายสืบเนื่องมาจากความประมาทเลินเล่อของลูกจ้างของจำเลยที่ 1 ดังที่จำเลยทั้งสองกล่าวอ้างในฎีกาที่จำเลยทั้งสองฎีกาว่า เหตุแห่งความเสียหายเกิดจากสภาพความชำรุดบกพร่องของแท่นรถยนต์ซึ่งบรรทุกน้ำตาลดิบคันเกิดเหตุ นั้น ก็ได้ความตามคำเบิกความของนายณรงค์ ชมรัตน์ พยานจำเลยเพียงว่า อุบัติเหตุดังกล่าวเกิดจากแท่นรถของโจทก์ซึ่งมีลักษณะโค้งขึ้น เมื่อมีการยกแท่นไฮดรอลิกเพื่อถ่ายน้ำตาลดิบลงทำให้น้ำตาลไหลตัวมารวมกันที่ด้านท้ายและแท่นดังกล่าวได้ยุบตัวลงและเกิดอาการขัดข้องเมื่อน้ำตาลได้ถ่ายตัวลงภาชนะรองรับแล้ว แท่นดังกล่าวได้ดีตัวขึ้นอย่างกะทันหัน จึงทำให้เกิดอุบัติเหตุ โดยพนักงานของจำเลยที่ 1 ได้เปรียบเทียบกับแท่นของรถคันที่เกิดเหตุกับรถคันอื่น ทำให้ทราบว่ารถคันที่เกิดเหตุคันนี้ตัวแท่นชำรุดบกพร่องและรถปกติตัวแท่นจะต้องคว่ำลง แต่รถคันเกิดเหตุจากการตรวจสอบปรากฏว่าตัวแท่นหงายขึ้น ตัวแท่นนั้นเมื่อผ่านการใช้งานมาระยะหนึ่ง หูแท่นจะสึกทำให้เป็นร่อง เมื่อมีน้ำหนักกดตัวลงมาตัวแท่นดังกล่าวจะทรุดตัวลงแล้วไปขวางตัวอยู่ในร่องที่ชำรุดหากหูแท่นไม่ชำรุดเมื่อมีการถ่ายเทน้ำตาลทรายดิบลงสู่ที่รองรับแล้วตัวแท่นก็จะค่อย ๆ ยกตัวขึ้น แต่จากการที่

หุแห่นบสีกดั่งกล่าวและตัวแห่นบไปขัดอยู่ในช่องที่ชำรุดนั้น ทำให้เมื่อน้ำหนักที่กดอยู่บนตัวแห่นบลดน้อยลงแล้ว ตัวแห่นบจะยกตัวขึ้นอย่างกะทันหัน อันเป็นผลให้ล้อด้านหลังของรถพ่วงลอยขึ้นเหนือแผงเหล็กที่กั้นอยู่เท่านั้น จำเลยหาได้ว่าตัวพนักงานที่ทำหน้าที่ตรวจสอบเปรียบเทียบแห่นบของรถคันที่เกิดเหตุกับรถคันอื่นดังที่นายณรงค์กล่าวอ้างถึง ตลอดจนช่างผู้มีความรู้ความชำนาญในการซ่อมแซมรถยนต์มาเป็นพยานยืนยันประกอบคำเบิกความของนายณรงค์แต่อย่างใด ทั้งนายณรงค์พยานจำเลยดังกล่าวก็คงเป็นเพียงพนักงานของจำเลยที่ 1 ที่ทำหน้าที่ดูแลซ่อมแซมเครื่องจักรที่เสียเท่านั้น ไม่ปรากฏว่ามีความรู้เชี่ยวชาญในการซ่อมแซมรถยนต์แต่ประการใด ลำพังเพียงคำเบิกความของนายณรงค์พยานจำเลยดังกล่าวจึงยังฟังไม่ได้ว่าอุบัติเหตุเกิดขึ้นจากแห่นบของรถลากพ่วงคันเกิดเหตุชำรุดบกพร่อง และแม้จะได้ความตามคำเบิกความของนายประยูร บัวเคล้า พยานจำเลยว่า หลังเกิดเหตุพยานได้ไปดูแห่นบของตัวรถคันเกิดเหตุปรากฏว่าแห่นบเสียหาย ปรากฏตามภาพถ่ายภาพที่ 10 และ 11 ตามเอกสารหมายเลข 9 ก็ตาม แต่ตามคำอธิบายประกอบภาพถ่ายทั้งสองภาพนั้นก็ระบุไว้ชัดแจ้งว่าความเสียหายของรถบรรทุกพ่วงคันเกิดเหตุมีสาเหตุมาจากการชนกับที่กั้นล้อ มิใช่ความเสียหายที่มีอยู่ก่อนเกิดเหตุ กรณีจึงฟังไม่ได้ว่าเหตุที่รถยนต์บรรทุกหมายเลขทะเบียน 70-0501 อุดรธานี และรถลากพ่วงหมายเลขทะเบียน 70-0502 อุดรธานี ไหลกระโดดข้ามที่กั้นล้อหลังของแท่นไฮดรอลิกไปชนรถยนต์บรรทุกหมายเลขทะเบียน 70-0497 อุดรธานี รถลากพ่วงหมายเลขทะเบียน 70-0489 อุดรธานี จนเกิดความเสียหายนั้น เกิดจากสภาพความชำรุดบกพร่องของแห่นบรถยนต์ซึ่งบรรทุกน้ำตาลดิบคันเกิดเหตุดังที่จำเลยทั้งสองกล่าวอ้าง และเมื่อพิจารณาถึงรายงานของบริษัทสำนักงานกฎหมาย ซี.ซี.ลอร์ จำกัด ที่ส่งไปให้จำเลยที่ 2 ตามเอกสารหมายเลข 4 และ 13 ที่สรุป สาเหตุของอุบัติเหตุโดยวิศวกรที่ปรึกษาของบริษัทดังกล่าวว่า ขณะเกิดเหตุรถยนต์บรรทุกน้ำตาลดิบมาจากจังหวัดอุดรธานี ระหว่างการเดินทางน้ำตาลมีความชื้นสูงจึงเกาะกันแน่น เมื่อเครื่องยกขึ้นเท น้ำตาลเป็นผลึกทำให้น้ำหนักเฉลี่ยไม่สม่ำเสมอ เมื่อน้ำหนักถ่ายออกทันทีทันใด ทำให้แห่นบรถเกิดแรงต้านติดตัวรถให้ลอยขึ้นข้ามที่กั้นล้อแล้วดังโซ่ที่มัดคานหน้าไว้ขาดก่อนที่จะไหลลงมากระโดดข้ามที่กั้นล้อทุกล้อ เพราะน้ำหนักของตัวรถและน้ำตาลมีมาก ประกอบคำเบิกความของนายวารินทร์ กักเครือ พยานจำเลยว่า ในวันเกิดเหตุมีพนักงานของจำเลยที่ 1 ใช้ไม้ไผ่แทงไปที่น้ำตาลดิบ เพื่อช่วยในการไหลของน้ำตาล จึงเชื่อได้ว่าขณะเกิดเหตุ น้ำตาลดิบมีสภาพเกาะกันแน่นจริงดังรายงานเอกสารหมายเลข 4 และ 13 แต่ก็ได้ความตามคำเบิกความของนายประยูรว่า ในวันดังกล่าวพนักงานของจำเลยที่ 1 ใช้ไม้แทงน้ำตาลเพื่อให้ไหลเนื่องจากน้ำตาลเกาะเป็นก้อนฉิวบนเท่านั้น ส่อแสดงว่ามิได้มีการทำให้น้ำตาลที่บรรทุกอยู่บนรถลากพ่วงคันเกิดเหตุแตกตัวทั้งหมดก่อนแล้วจึงยกแท่นไฮดรอลิกขึ้นเทแต่อย่างใดแล้ว น้ำตาลดิบซึ่งยังมีสภาพเกาะกันแน่นอยู่นั้นย่อมทำให้น้ำหนักเฉลี่ยยังคงไม่สม่ำเสมออยู่เช่นเดิม เมื่อถ่ายน้ำหนักออกจากรถลากพ่วงคันดังกล่าวในทันที ทันใด จึงย่อมทำให้แห่นบรถเกิดแรงต้านและติดตัวรถให้ลอยขึ้นข้ามที่กั้นล้อแล้วดังโซ่ที่มัดคานหน้าไว้ขาดก่อนที่จะไหลลงมากระโดดข้ามที่กั้นล้อทุกล้อดังที่วิศวกรที่ปรึกษาของบริษัทสำนักงานกฎหมาย ซี.ซี.ลอร์ จำกัด ซึ่งได้ไปตรวจสอบสถานที่เกิดเหตุทำรายงานสรุปสาเหตุของอุบัติเหตุแก่บริษัทตามที่บริษัทดังกล่าวได้รับมอบหมายจากจำเลยที่ 2 ให้ไปตรวจสอบแล้วทำรายงานให้จำเลยที่ 2 ทราบ ตามเอกสารหมายเลข 4 ซึ่งความเสียหายที่เกิดขึ้นจากเหตุดังกล่าวถือไม่ได้ว่าเป็นการเสียหายอันเกิดแต่เหตุสุดวิสัย เพราะจำเลยที่ 1 อาจป้องกันมิให้เกิดเหตุดังกล่าวขึ้นได้โดยการทำให้น้ำตาลที่บรรทุกมาในรถบรรทุกแตกตัวเสียก่อนที่จะนำรถขึ้นแท่นไฮดรอลิกเพื่อยกเทน้ำตาลลงภาชนะที่รองรับนั้นได้

และเมื่อคดีฟังได้ว่าเหตุที่รถยนต์บรรทุกและรถลากพ่วงทั้งสองคันเสียหายเกิดจากการใช้แท่นไฮดรอลิกซึ่งเป็นทรัพย์สินอันเป็นของเกิดอันตรายโดยอาการกลไกของทรัพย์สินนั้นที่อยู่ในความครอบครองของจำเลยที่ 1 เช่นนี้แล้ว จำเลยที่ 1 ก็ต้องรับผิดชอบในความเสียหายนั้นตามบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 437 จำเลยที่ 2 ในฐานะผู้รับประกันภัยตามสัญญาประกันภัย เอกสารหมายเลข 3 จึงต้องร่วมกับจำเลยที่ 1 รับผิดชอบต่อโจทก์ซึ่งเป็นผู้รับประกันภัยรถยนต์บรรทุกและรถลากพ่วงที่ได้รับความเสียหายและได้ใช้ค่าสินไหมทดแทนเป็นค่าซ่อมแซมรถที่เสียหายนั้นไปแล้ว ที่ศาลอุทธรณ์พิพากษามานั้น ศาลฎีกาเห็นพ้องด้วยในผล พิพากษาของจำเลยทั้งสองฟังไม่ขึ้น"พิพากษายืน

องค์คณะ

สุภิญญา ขยารักษ์ · ไพศาล เจริญวุฒิ · ม.ล.ไกรฤกษ์ เกษมสันต์

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/4037/2545>